

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 754/2016-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Meszárósa prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti Agrospol spoločnosť s ručením obmedzeným Michalovce, Čečehov 150, zastúpenej Advokátskou kanceláriou VASIL, ŠIMONOVICH & partners, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Vasil', ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 153/2014 a jeho rozsudkom z 28. novembra 2014, za účasti Krajského súdu v Košiciach, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti Agrospol spoločnosť s ručením obmedzeným Michalovce, podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 153/2014 a jeho rozsudkom z 28. novembra 2014 p o r u š e n é b o l i .

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 153/2014 z 28. novembra 2014 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je p o v i n n ý obchodnej spoločnosti Agrospol spoločnosť s ručením obmedzeným Michalovce, uhradiť trovy konania v sume 355,73 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiattri centov) na účet jej právneho zástupcu Advokátskej kancelárie VASIL, ŠIMONOVIC & partners, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. februára 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Agrospol spoločnosť s ručením obmedzeným Michalovce, Čečehov 150 (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 153/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 28. novembra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že obchodná spoločnosť [REDACTED] (ďalej len „žalobca“), sa žalobou doručenou Okresnému súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) domáhal voči sťažovateľovi zaplatenia sumy 53 790 € s príslušenstvom predstavujúcej vyúčtovanú zmluvnú pokutu za nedodaný tovar – repku ozimnú v objeme 537,90 ton na základe kúpnej zmluvy č. 1/2010 (ďalej len „kúpna zmluva“), na základe ktorej sa sťažovateľ ako predávajúci zaviazal žalobcovi ako kupujúcemu dodať semeno repky ozimnej z úrody roku 2010 v množstve 1 000 ton, a to v mesiacoch júl a august 2010.

O žalobe rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 22 Cb 73/2012 z 21. decembra 2012 tak, že zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 53 790 € s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Cob 65/2013 z 30. januára 2014, ktorým rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení veci rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 22 Cb 73/2012 zo 6. júna 2014 tak, že zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 53 790 € s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 28. novembra 2014 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Podľa sťažovateľa v prerokúvanej veci bolo rozhodujúcou otázkou posúdenie platnosti ustanovenia kúpnej zmluvy, čo sa týka kvality tovaru, ktoré bolo vymedzené takto: „*Vlhkosť: max. 8,0 % – nad 8 % zrážka 1:1, 1,70 €/t/%.*“ Podstatnou otázkou teda bolo, či dodanie tovaru vlhšieho ako 8 % je v súlade s kúpnu zmluvou a v súlade so zákonom. Ak dodanie takéhoto tovaru je v poriadku, podľa sťažovateľa žalobcovi nevznikol nárok na zmluvnú pokutu. V tejto súvislosti je podľa sťažovateľa tiež rozhodujúce, či na danú vec možno aplikovať § 759 Obchodného zákonníka.

Sťažovateľ namieta, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s viacerými podstatnými skutočnosťami uvádzanými v konaní pred okresným súdom, a taktiež aj v odvolaní, preto napadnutý rozsudok nemožno považovať za riadne odôvodnený.

Sťažovateľ v prvom rade poukazuje na to, že platnosť ustanovenia o zmluvnej pokute nemožno oddeliť od dojednaného ustanovenia o znížení kúpnej ceny za vlhkejší tovar.

V tomto smere ďalej argumentuje a uvádza, že ak by ustanovenie „nad 8 % zrážka 1:1, 1,70 €/t“ bolo neplatné, tak potom, aplikujúc § 41 Občianskeho zákonníka, za neplatnú je potrebné považovať aj tú časť zmluvy, ktorú nemožno obsahovo oddeliť. Sťažovateľ uvádza, že nemožno „úspešne sa domáhať zmluvnej pokuty za dodanie tovaru, ktorý podľa zmluvy bolo možné dodať, aj keď by dodanie takéhoto tovaru bolo v rozpore so zákonom, keďže zmluvná pokuta bola formulovaná práve v nadväznosti na dodanie konkrétneho tovaru... Vzhľadom na skutočnosť, že kúpna zmluva medzi žalobcom a sťažovateľom neobsahuje tzv. Salvátorskú Klauzulu, je nutné uvažovať v prípade aplikácie § 759 Obchodného zákonníka o neplatnosti celej zmluvy. V tejto veci teda nemožno oddeliť neplatnosť ustanovenia o zrážkach ceny za dodanie vlhšej repky od ustanovení o zmluvnej pokute, keďže tieto časti nemožno navzájom oddeliť. Odvolací súd sa pritom s touto otázkou vôbec nevysporiadal.“

Sťažovateľ ďalej uvádza, že platnosť ustanovenia o kvalite tovaru je potrebné vykladať aj podľa § 266 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka a prihliadnúť pri výklade vôle aj na prax a správanie účastníkov a na všeobecnú prax v odvetví poľnohospodárstva. V tejto súvislosti ďalej uvádza:

„V tejto veci existovala prax a správanie účastníkov, ktorá akceptovala prijímanie vlhkejšieho tovaru. V tejto veci žalobcu sťažovateľ listom zo dňa 26. 7. 2010 upozornil na straty úrody spôsobené prírodnými živlami, kde ho informoval o tom, že značná časť plôch, na ktorých sa pestoval tovar, bola pod vodou. Ďalej ho informoval o tom, že uzatvorená zmluva sa bude môcť realizovať zo strany žalobcu len čiastočne. Napriek uvedenému tovar žalobca prijímal do cca 3. 8. 2010, od kedy odmietol prevziať ďalšie dodávky, čo v tejto veci ani žalobca nepopieral. O tom, že takáto prax je bežná aj pre žalobcu svedčia v konaní predložené zmluvy žalobcu so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] kde bol dohodnutý takýto istý mechanizmus zníženia kúpnej ceny za vlhkejší tovar, list žalobcu zo dňa 3. 8. 2010 o dohode o ďalšom odbere a z výpovede pani [REDAKOVANÉ] ktorá potvrdila, že tovar bežne sušia. Teda je nepochybné, že dojednanie o akceptovaní tovaru s vyššou vlhkosťou je štandardom v odvetví poľnohospodárstva, a taktiež aj medzi žalobcom a sťažovateľom. Preto, ak by malo byť ustanovenie § 759 ObZ vykladané príliš reštriktívne, teda tak ako ho vyložil krajský súd, za neplatné by bolo potrebné považovať takmer všetky

zmluvy uzatvárané v oblasti poľnohospodárstva na území Slovenskej republiky, v ktorej je upravený mechanizmus zníženia ceny v prípade vlhkejšieho tovaru. Nepochybne úmyslom zákonodarcu nebolo v § 759 ObZ upraviť zákaz obchodovania s tovarom, ktorý by bol pri dodaní vlhší ako povoľuje norma STN a ktorý sa dá následne vysušiť. Takéto zmluvy, ako sme preukázali pred súdom prvého stupňa i odvolacím súdom sú štandardnom v oblasti poľnohospodárstva a používa ich bežne aj žalobca.“

Podľa sťažovateľa akosť tovaru v kúpnej zmluve bola určená v súlade so Slovenskou technickou normou, pričom pre prípad dodania tovaru s nižšou akosťou bol dojednaný sankčný mechanizmus – zníženie kúpnej ceny. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza:

„... pokiaľ ide o ustanovenie § 759 ObZ, k uvedenému uvádzame, že v zmluve... nebola akosť tovaru určená v rozpore s STN. Práve naopak, akosť tam bola dohodnutá v súlade s STN a to v prípade vlhkosti max 8 %, čiže v súlade s právnymi predpismi.

Len pre dodávku tovaru s vlhkosťou vyššou ako 8 % bol dohodnutý mechanizmus zníženia ceny teda určitý sankčný mechanizmus, čo však nie je v rozpore s ustanovením § 759 Obchodného zákonníka...“

Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že žalobca v konaní pred všeobecnými súdmi nijako nepreukázal, že mu sťažovateľ dodával tovar, ktorý by nezodpovedal kvalite dojednanej v kúpnej zmluve. Uvádza, že žalobca si „nedal vypracovať analýzu vzoriek, ani dané analýzy neboli nikdy robené. Ako sme poukázali v odvolaní, v tomto prípade nemožno vychádzať len z výpovede pani [REDAKOVANÉ] prokuristky spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorej jediným spoločníkom a majiteľom je žalobca a priamym nadradeným pani [REDAKOVANÉ] štatutárny zástupca žalobcu nie je v žiadnom prípade hodnoverný dôkaz a preukázanie relevantných tvrdení žalobcu. S touto skutočnosťou sa odvolací súd nijak nevysporiadal, teda v tejto časti nemožno tvrdiť, že sťažovateľ mal dodávať žalobcovi nekvalitný tovar... Teda, ak žalobca odmietol prijať tovar, sťažovateľ sa z tohto dôvodu nemohol dostať do omeškania.“

Podľa sťažovateľa nebolo sporné, že nevedel dodať žalobcovi 210 t repky, čím mu pri platnosti dojednania o zmluvnej pokute vznikol nárok na zmluvnú pokutu vo výške

21 000 €. Za neodobraté množstvo tovaru však sťažovateľovi vznikol nárok na zmluvnú pokutu vo výške 32 700 €. Sťažovateľ ďalej uvádza, že vo vyjadrení zo 17. decembra 2012 „boli tieto nároky započítané a teda z uvedeného máme zato, že žaloba je v tomto smere nedôvodná. Vyššie uvedených 327 t, ktoré žalobca odmietol prevziať od sťažovateľa, bolo následne dodaných spoločnosti [REDAKOVANÉ] ako aj spoločnosti [REDAKOVANÉ] ako alternatívnym odberateľom... Uvedené len potvrdzuje, že tovar bol bez väd, ktoré by bránili jeho prevzatie. Súd prvého stupňa si osvojil najjednoduchšiu formu posúdenia veci, ktorú následne bez akéhokoľvek primeraného vysvetlenia potvrdil odvolací súd, kde sa týmito skutočnosťami ani nezaoberal a primárne ustálil názor, že sťažovateľ tovar nedodal a nedodal to úmyselne. Pričom ani neobstojí argumentácia a tvrdenie žalobcu, že sťažovateľ úmyselne nedodal repku žalobcovi kvôli tomu, že v tom čase cena repky prudko stúpila a predávala sa za podstatne vyššiu cenu ako bolo dohodnuté so žalobcom... Cena za ktorú sa repka predala tretím osobám sa pohybovala okolo sumy 260-270 eur/t, pričom žalobca nakupoval repku od sťažovateľa za cenu 272 Eur/t. Uvedené skutočnosti sú preukázané predloženými faktúrami s odberateľmi sťažovateľa. Teda špekulácia a dohody súdu prvého stupňa v tom smere, že sťažovateľ nedodal repku žalobcovi úmyselne aby vedel na tejto repke zarobiť a predat' ju tretím osoba nie sú ničím podložené.“.

Sťažovateľ tiež poukazuje na právny názor krajského súdu, podľa ktorého skutočnosť, že tovar sa má vyviešť, musí byť zrejmá už pri uzatváraní zmluvy. Sťažovateľ považuje tento výklad § 759 Obchodného zákonníka za svojvoľný a v tejto súvislosti ďalej uvádza:

„... poukazujeme na list zo dňa 3. 8. 2010, ktorý zaslala spoločnosť [REDAKOVANÉ] podpísaný pani [REDAKOVANÉ] kde sa uvádza, že tovar ktorý bol dovezený do ČR mal vlhkosť 10,35 % a tento tovar bude prijatý a vysušený na náklady sťažovateľa. Tento uvedený list potvrdzuje 2 skutočnosti a to jednak to, že tovar sa skutočne vyvážal do cudziny a jednak aj to, že žalobca prijímal tovar s vyššou vlhkosťou a tento na náklady sťažovateľa následne sušil. Uvedené potvrdzuje tú skutočnosť, že žalobca bol povinný podľa zmluvy prijať aj tovar s vyššou vlhkosťou ako 8 % a tento tovar s vyššou vlhkosťou ako 8 % nesmel odmietnuť, čo však urobil a takýto tovar odmietol prijať. Uvedené vyplýva z výpovede pani [REDAKOVANÉ] pán [REDAKOVANÉ], pána [REDAKOVANÉ] ako aj pani [REDAKOVANÉ] a ostatných

svedkov, ktorý všetci zhodne potvrdili, že žalobca neprijal tovar len kvôli tomu, že mal vyššiu vlhkosť ako 8 %. Iné dôvody odmietnutia tovaru zo strany žalobcu nikdy v priebehu konania pred súdom prvého stupňa či pred odvolacím súdom neboli uvedené.“

Krajský súd sa podľa sťažovateľa dostatočne nevysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou, v ktorej namietal, že okresný súd v rámci svojho moderačného práva neznížil neprimerane vysokú zmluvnú pokutu. Krajský súd „nedal žiadnu odpoveď na otázku, prečo považoval za preukázané, že došlo k nárastu ceny v tom čase.

Pri zmluvnej pokute vo výške 53.790,- Eur je otázka posúdenia neprimerane vysokej zmluvnej pokuty podstatnou otázkou a preto postup odvolacieho súdu, ktorý nedá odpoveď na podstatné námietky odvolateľa nemožno považovať za iný, ako za postup, ktorým je porušené jeho právo na riadne odôvodnenie rozsudku.“

Sťažovateľ tiež poukazuje na právny záver krajského súdu, podľa ktorého správanie žalobcu nebolo v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku s tým, že jeho správanie nevybočilo zo štandardného správania bežných podnikateľov. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza:

«V odvolaní sme poukázali na tú skutočnosť, že žalobca si najprv zmluvnú pokutu uplatnil, potom po rokovaníach a vzájomnej komunikácii so sťažovateľom túto zmluvnú pokutu si rozhodol neuplatňovať a vystavil sťažovateľovi dobropis na túto zmluvnú pokutu a potom následne sa žalobca zase rozhodol, že zmluvnú pokutu si predsa len po tom všetkom uplatní... Takéto správanie nemožno považovať za konanie, ktoré „nijako nevybočovalo zo štandardného správania bežných podnikateľov.“, tak ako to konštatoval odvolací súd.

Taktiež je nutné uviesť, že v súlade so zásadou poctivého obchodného styku nie je, ak si žalobca uplatňuje zmluvnú pokutu v situácii, kedy sám uvedie do zmluvy ustanovenie, na ktoré v súčasnosti poukazuje, že je neplatné. Žalobca sám spôsobí neplatnosť niektorého ustanovenia a následne na základe správania sťažovateľa v súlade s touto zmluvou má byť teraz sťažovateľ povinný uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 53 790,- EUR.»

V rámci tejto argumentácie sťažovateľ poukazuje na to, že Krajský súd v Trnave v rozsudku sp. zn. 21 Cob 187/2012 posúdil obdobnú situáciu odlišne a uviedol podrobne kritériá a hľadiská, podľa ktorých je potrebné hodnotiť, či výkon práva je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Sťažovateľ uvádza, že Krajský súd v Trnave opísal správanie, ktoré nie je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ako správanie, *„ktoré je poctivé, spravodlivé a obvyklé a musí obstáť vo vzťahu k posúdeniu, či sa jedná o poctivý obchodný styk, resp. či sa nejedná o konanie, ktoré je s ním v rozpore, ktoré porušuje zásady obchodnej etiky“*.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že žalobca si zmluvnú pokutu uplatnil faktúrou vystavenou 11. októbra 2010. Sťažovateľ túto faktúru neakceptoval a vrátil mu ju späť. Na tomto základe žalobca vystavil 15. novembra 2010 faktúru – dobropis, ktorou dobropisoval zmluvnú pokutu v celej výške. Tento právny úkon je podľa sťažovateľa potrebné považovať za vzdanie sa, resp. odpustenie dlhu, pričom uvedený *„právny úkon a jeho obsah bol v plnom rozsahu obsiahnutý v zaslanom dobropise, faktúre č. 201011014 a tento úkon bol sťažovateľom prijatý a akceptovaný o čom svedčí podpis a pečiatka sťažovateľa na faktúre o prijatí, došlo k uzavretiu dohody v zmysle § 574 ods. 1 Občianskeho zákonníka a teda nárok žalobcu domáhať sa opätovne zaplatenia tej istej pohľadávky v plnom rozsahu do budúcnosti zanikol*.

Na základe vyššie uvedeného následne vystavenie faktúry č. 201110182 zo dňa 31. 3. 2011 so splatnosťou 14. 4. 2011 bolo vystavenie faktúry na pohľadávku, ktorá predtým v zmysle dohody uzavretej formou zaslania dobropisu a jeho akceptovaním v súlade s § 574 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zanikla... Na základe uvedeného táto faktúra nepokrýva žiadnu existujúcu pohľadávku žalobcu voči sťažovateľovi a z tohto titulu, neexistencie pohľadávky žalobcu voči sťažovateľovi, mala byť žaloba zamietnutá.“

Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že medzi účastníkmi kúpnej zmluvy bola vzájomne dojednaná zmluvná pokuta za nedodaný, resp. za neodobratý tovar. Zmluvné pokuty mali byť podľa dojednania uhradené najneskôr do 31. marca 2011. Do tohto termínu však prípadná zmluvná pokuta *„musela byť zmluvnou stranou uplatnená, vyfaktúrovaná*

a preukázateľne druhej zmluvnej strane doručená, v opačnom prípade druhá zmluvná strana v zmysle výkladu predmetného ustanovenia nemusela nič plniť...

Žalobca faktúru 201110182 zo dňa 31. 3. 2011 so splatnosťou 14. 4. 2011 ktorá je podkladom pre tento súdny spor vystavil až dňa 31. 3. 2011, teda posledný deň na zaplatenie zmluvnej pokuty a doručil ju sťažovateľovi spoločne s listom až dňa 11. 4. 2011, teda dosť času po termíne, ktorý bol zmluvnými stranami určený ako rozhodujúci deň pre uplatňovanie práva na zaplatenie zmluvnej pokuty. Po tomto termíne akékoľvek uplatnenie práva na zaplatenie zmluvnej pokuty v zmysle zmluvy je bezpredmetné a toto právo zmluvných strán požadovať zaplatenie zmluvnej pokuty zaniklo.“.

Krajský súd nedal odpovede na uvedené podstatné a relevantné argumenty, preto napadnutý rozsudok nemožno podľa sťažovateľa považovať za riadne odôvodnený.

Sťažovateľ taktiež argumentuje tým, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku odchyľil bez relevantného dôvodu od svojho skoršieho právneho názoru, ktorý vyslovil v zrušujúcom uznesení z 30. januára 2014. V tejto súvislosti uvádza:

„V tejto veci s poukazom na citovanú časť odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach je zrejmé, že v tejto veci zmenil odvolací súd svoj právny názor, pričom v tejto veci nedošlo k žiadnej zmene skutkového základu sporu. Odvolací súd v rozpore so svojim predošlým právnym názorom, ktorým je viazaný, teraz uviedol, že na skutkový stav je nutné aplikovať § 759 Obchodného zákonníka (vo svojom predošlom rozhodnutí pritom uviedol, že žalobca bol oprávnený odmietnuť tovar len v prípade prítomnosti škodcov a nie v prípade vlhkosti vyššej ako 8 %). Takýto postup odvolacieho súdu je tak možno považovať za arbitrárny a nepredvídateľný, keď v tej istej veci odvolací súd vysloví dva protichodné právne názory.“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... sťažovateľa... bolo porušené rozsudkom Krajského

súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob/153/2014 zo dňa 28. 11. 2014 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

... zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob/153/2014 zo dňa 28. 11. 2014 a vracia vec na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť trovy konania v sume 355,73 EUR do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu...“

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní uznesením z 26. októbra 2016 prijal sťažnosť podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu krajského súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu krajského súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti. Predseda krajského súdu a právny zástupca sťažovateľa ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu krajského súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od neho upustil, keďže dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda krajského súdu sa k sťažnosti vyjadril v prípise sp. zn. 1 SprV/1038/2016 z 21. decembra 2016, v ktorom uviedol:

„Podstata porušení vyššie uvedených práv sťažovateľa má spočívať v tom, že sa odvolací súd nevysporiadal s námietkami sťažovateľa v odôvodnení svojho rozhodnutia a že jeho rozhodnutie je arbitrárne a nepredvídateľné. K tejto sťažnostnej námietke uvádzame, že princíp riadneho chodu spravodlivosti v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, resp. čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky zaväzuje súdny na odôvodňovanie súdnych rozhodnutí, avšak nemožno ho chápať tak, že sa vyžaduje podrobná odpoveď na každý argument. Navyše v odvolacom konaní sa súd pri potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu. K tvrdeniu sťažovateľa, že k niektorým otázkam nedal odvolací súd odpoveď vôbec (napr. otázka dobropisu, ktorý sťažovateľ považuje ako odpustenie, resp. vzdanie sa dlhu) je potrebné uviesť, že k uvedenému bolo zaujaté stanovisko v skoršom rozhodnutí – zrušujúcim uznesení zo dňa 30. 1. 2014, č. k. 2Cob/153/2014-256. Vo svojom následnom rozhodnutí sa preto odvolací súd zaoberal len námietkami, ktoré vyvstali po vykonaní dokazovania po tom, čo krajský súd vrátil vec súdu prvej inštancie. Nie je súčasťou práva na spravodlivý proces (v intenciách odôvodnenia rozsudku) to, aby sa odvolací súd opätovne vysporiadal s námietkou strany sporového konania, ku ktorej už vo svojom predchádzajúcom (zrušujúcom) rozhodnutí zaujal stanovisko.

Pokiaľ ide o namietanú arbitrárnosť a nepredvídateľnosť uvedeného rozhodnutia uvádzame, že po vykonanom dokazovaní súdom prvej inštancie (po vrátení veci zrušujúcim uznesením) pri poukázaní na § 759 Obchodného zákonníka protistranou v prvoinštančnom konaní mal sťažovateľ možnosť sa k použitiu vyššie uvedeného zákonného ustanovenia vyjadriť (ktorú možnosť aj využil), preto mám za to, že táto námietka je nedôvodná.“

Sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu podal svoje stanovisko k vyjadreniu predsedu krajského súdu v podaní zo 16. januára 2017, v ktorom poukazuje na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa kvality odôvodnenia rozhodnutí súdov – a to na nález sp. zn. I. ÚS 344/2010 zo 6. apríla 2011 a uznesenie sp. zn. II. ÚS 373/08 zo 16. októbra 2008, pričom uvádza:

„Rozsah a kvalitu odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. 11. 2014, je potrebné posudzovať práve s poukazom na vyššie citovaný nález, resp. uznesenie Ústavného súdu SR, ako aj s poukazom na význam skutočností namietaných sťažovateľom v odvolaní proti rozsudku Okresného súdu zo dňa 06. 06. 2014, sp. zn. 22 Cb/73/2012, nakoľko sťažovateľom namietané skutočnosti majú pre rozhodnutie veci podstatný význam, a teda ide bezpochyby o rozhodujúce skutočnosti, rozhodnutie o ktorých si vyžaduje vzhľadom na ich význam náležité odôvodnenie, ktoré v danom prípade absentuje. Pokiaľ ide

o jednotlivé námietky sťažovateľa a ich význam pre súdne konanie, ako aj ich posúdenie, v celom rozsahu by sme chceli odkázať na našu sťažnosť zo dňa 02. 02. 2015.“

Následne sťažovateľ poukazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 1688/2010 z 9. októbra 2012, z ktorého vyplýva právny záver, že odvolací súd je povinný rešpektovať právny názor, ktorý v konkrétnej veci vyslovil skôr, okrem zásahu súdu vyššej inštancie so záväzným právnym názorom alebo podstatnej zmeny v obsahu skutkového základu. Sťažovateľ v tejto súvislosti uvádza:

„Odvolací súd v rozpore so svojim predošlým právnym názorom, ktorým je viazaný, teraz uviedol, že na skutkový stav je nutné aplikovať § 759 Obchodného zákonníka (vo svojom predošlom rozhodnutí pritom uviedol, že žalobca bol oprávnený odmietnuť tovar len v prípade prítomnosti škodcov a nie v prípade vlhkosti vyššej ako 8 %). Takýto postup odvolacieho súdu je tak možno považovať za arbitrárny a nepredvídateľný, keď v tej istej veci odvolací súd vysloví dva protichodné právne názory.

Vzhľadom k vyššie uvedenému, aj naďalej zotrvávame v celom rozsahu na sťažnosti zo dňa 02. 02. 2015 a dôvodoch v nej uvedených.“

Ústavný súd ešte pred rozhodnutím vo veci samej doručil obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], na vyjadrenie sťažnosť sťažovateľa a relevantné stanoviská k nej vzhľadom na skutočnosť, že ako účastník napadnutého konania pred krajským súdom môže byť dotknutý rozhodnutím ústavného súdu. Obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] možnosť vyjadriť sa k veci v určenej lehote a ani do rozhodnutia ústavného súdu nevyužila.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. IV. ÚS 77/02).

Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných a pritom legálnych zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje (musí obsahovať) aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich uplatnenia v súlade s procesnými predpismi.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj právo na odôvodnenie zodpovedajúce zákonu, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku [ďalej aj „OSP“ (platného a účinného v čase rozhodovania konajúcich súdov)], a táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní v rozsahu, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 211 ods. 2 OSP). Odlišnú úpravu k § 157 ods. 2 OSP pre odvolacie konanie obsahuje § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní teda nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Uvedené ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku zamedzuje, aby v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu dochádzalo k zbytočnému kopírovaniu obsahu podaní a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré je účastníkom už známe a umožňuje, aby sa odvolací súd sústredil len na podstatnú argumentáciu aj prostredníctvom odbornej literatúry a judikatúry (pozri dôvodovú správu k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov – parlamentná tlač č. 642 z 21. mája 2008 k bodu 120 osobitnej časti dôvodovej správy). V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 331/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Obdobne judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (napr. rozsudok vo veci Van Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, č. 16034/90, bod 61). Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Okrem iného je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré účastník konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vyhlasovaním a vyhotovovaním rozhodnutí (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994, č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprerokuje každú podrobnosť tvrdenú účastníkom konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prerokovania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo účastníka konania byť vypočutý a aby súd posúdil tvrdenia účastníka konania, hoci sa to explicitne neodráži v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež pri zamietnutí odvolania v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle proti Fínsku z 19. 12. 1997, č. 20772/92; v tejto súvislosti porovnaj tiež IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 426/2012, II. ÚS 638/2016).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia

príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, bolo úlohou ústavného súdu posúdiť námietky sťažovateľa uplatnené v sťažnosti, v ktorej argumentuje, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho rozsudkom z 28. novembra 2014 malo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v kontexte s doterajšou judikatúrou ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva aplikovateľnou na posudzovanú vec.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ústavný súd v rámci preskúmania sťažnosti považoval za relevantné, že krajský súd napadnutým rozsudkom z 28. novembra 2014 potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 22 Cb 73/2012-318 zo 6. júna 2014. Okresný súd predmetným rozsudkom rozhodol vo veci samej opakovane z dôvodu, že krajský súd uznesením č. k. 2 Cob 65/2013-256 z 30. januára 2014 zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 22 Cb 73/2012-184 z 21. decembra 2012.

Krajský súd v zrušujúcom uznesení z 30. januára 2014 vyslovil svoj právny názor s tým, že úlohou okresného súdu bolo doplniť dokazovanie.

V odôvodnení rozsudku zo 6. júna 2014 okresný súd uviedol, že „*v intenciách uznesenia odvolacieho súdu doplnil dokazovanie*“, a následne uviedol, aké dôkazy vykonal, aké skutkové zistenia z vykonaného dokazovania vyplynuli, a uviedol vyjadrenia účastníkov na pojednávaní 28. apríla 2014.

Okresný súd do odôvodnenia rozsudku zo 6. júna 2014 uviedol doplnené dokazovanie a skutkové závery z neho vyplývajúce, opomenul však do odôvodnenia uviesť pôvodne vykonané dokazovanie, skutkové zistenia z neho vyplývajúce a hodnotenie týchto dôkazov a právne závery. Uvedené skutočnosti, a to obsah jednotlivých podaní účastníkov konania (najmä návrhu, odporu proti platobnému rozkazu, vyjadrenia k odporu), vykonané dôkazy – listinné dôkazy (najmä kúpna zmluva, faktúry, sprievodné listy k faktúram, emaily, ďalšie kúpne zmluvy), výsluchy svedkov a účastnícke výpovede a následne hodnotenie týchto dôkazov a relevantné právne závery v odôvodnení rozsudku zo 6. júna 2014 takto absentujú.

Ústavný súd konštatuje, že išlo zrejme o „technické opomenutie“, ktoré by sa dalo odstrániť niekoľkými jednoduchými úkonmi v príslušnom počítačovom programe, z právneho hľadiska však má toto opomenutie (nedostatok) také dôsledky, ktoré nie je ústavne akceptovateľné. V čase rozhodovania okresného súdu bol totiž rozsudok z 21. decembra 2012 zrušený (t. j. právne prestal existovať), preto okresný súd nemal odôvodnenie svojho nového rozsudku zo 6. júna 2014 koncipovať tak, že dopĺňa pôvodné odôvodnenie v rozsudku z 21. decembra 2012. Pokiaľ sa s predchádzajúcim vykonaním dokazovania naďalej stotožňoval, mal to vo svojom rozsudku zo 6. júna 2014 urobiť. Keď tak neurobil, bol podľa názoru ústavného súdu nepreskúmateľný a toto pochybenie okresného súdu mal/bol povinný „napraviť“ krajský súd, čo však neurobil. Z uvedeného dôvodu preto nie je ústavne akceptovateľný ani napadnutý rozsudok krajského súdu z 28. novembra 2014, ktorý potvrdil rozsudok okresného súdu zo 6. júna 2014.

Ústavný súd preto rozhodol, že krajský súd napadnutým rozsudkom z 28. novembra 2014 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Keďže krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Cob 153/2014 z 28. novembra 2014 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušil označené základné právo sťažovateľa podľa ústavy a právo podľa dohovoru, ústavný súd zrušil toto rozhodnutie a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu). Povinnosťou krajského súdu bude riadiť sa právnym názorom ústavného súdu a vysporiadať sa so skutočnosťami uvedenými v tomto náleze.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom (bod 3 výroku tohto nálezu).

Sťažovateľ žiadal úhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním. Sťažovateľ si uplatnil úhradu trov konania v sume 355,73 € za dva úkony právnej služby.

Podľa § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania zo svojho.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd priznal právnemu zástupcovi sťažovateľa úhradu trov konania v uplatnenej výške, t. j. v sume 355,73 €, v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za 2 úkony právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2015 v sume 139,83 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a náhrady hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 8,39 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 296,44 €. Keďže právny zástupca je podľa priloženého osvedčenia platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov.

Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2017